

El pianista que feia volar la música

Hi havia una vegada, a la ciutat de Lleida, un nen que es deia **Ricard Viñes**. Quan era petit, ja li agradava molt la música. Li brillaven els ulls cada cop que escoltava un piano i no parava de picar amb els dits sobre la taula, com si toqués un teclat invisible.

Els seus pares van veure que tenia un gran talent i li van comprar un **piano** de veritat.

El Ricard hi passava hores i hores, fent que les tecles sonessin com si expliquessin històries.

Quan es va fer una mica més gran, va marxar a **París**, una ciutat plena de llum, carruatges i cafès on els artistes es trobaven per parlar d'idees noves. Allà, el Ricard va estudiar molt i va conèixer altres músics que també volien inventar sons nous. Entre ells hi havia en **Ravel** i en **Debussy**, que es van fer amics seus.

Un dia, aquests compositors li van donar partitures mai sentides i li van dir:

—*Ricard, tu ets el primer que ha de tocar aquesta música!*

I així va ser: Ricard Viñes va ser el **primer pianista del món** a fer sonar aquelles melodies màgiques davant del públic.

En aquestes **estrenes** es notes volaven com ocells lliures, i la gent quedava meravellada.

El Ricard va viatjar per molts països amb el seu piano, portant la música a tothom. Quan tocava, semblava que les tecles expliquessin contes sense paraules.

A Ricard Viñes, li va tocar viure en una època plena de lluites, guerres i canvis, on els músics i artistes tenien moltes ganes d'explicar a través de l'art... tot el que sentien amb el cor.

Va viure tota la vida fent **concerts i ensenyant** a altres nois i noies a estimar la música.

Fins i tot va arribar a **compondre** alguna peça pròpia. Avui en dia, també, el recordem pel carrer quan, per exemple, passem per **una de les places més populars de la ciutat**.

Tot i que va morir fa molts anys, a Lleida encara el recordem. De fet, enguany celebrem el **150è aniversari** del seu naixement. I cada cop que un piano sona com si expliqués un secret, recordem a en Ricard com ens fa un petit somriure des del passat.

I vet aquí un piano, vet aquí un teclat, que el conte del Ricard Viñes ja s'ha acabat!